

Veverica in volk.

Basen.

Veverica je skakala od veje do veje in je padla na spečega volka. Volk skoči in jo hoče požreti. Veverica pa ga prosi: „Pusti me!“ Volk ji reče: „Dobro, pustim te, samo povej mi, zakaj ste veverice tako vesele. Meni je vedno dolgočasno, kadar pa pogledam na vas, se vselej tam gori v vrhu igrate in skačete.“

Veverica odgovori: „Tebi je dolgčas, ker nimaš čiste vesti in misliš na hudobijo. Me pa imamo čisto srce in ne storimo nikomur nič žalega.“

Zofka Kotnikova,
učenka pri Sv. Štefanu (Štaj).

*

Moj svinčnik.

Jaz svinčnik ljubim svoj —
tovariš lep je moj.
Tri mesece ga imam,
nikomur ga ne dam.

Jaz vem, iz česa sestoji!
Iz trdega lesa in v njem grafit leži.
Pa lepo piše svinčnik moj.
Zato tako ga ljubim, joj!

Ana pl. Fišerjeva.

*

Ljubi gospod Doropoljski!

V „Zvončku“ sem čital, da Vam smem pisati. Zato Vam pišem sledeče: Pri gospodu nadučitelju dobivam „Zvonček“ na posojilo; zvečer ga rad čitam, posebno pa Vaš kotichek in slovanske pravljice.

Vaš hvaležni učenec

Janez Veronik.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Svojemu pismu si priložil tudi smešnico, ki mi tako ugaja, da jo prijavljam v svojem koticčku. Naj se še drugi malo posmejejo! Glasi se:

Kako so prišle irhaste hlače na svet.

Deček je prosil mater, naj mu odreže pedenj hlač! „Nimam časa,“ odgovori mati. Potem gre k sestri, ona odgovori ravno tako. Gre k dekli; ta mu odreže pedenj hlač. Potem še sestra odreže pedenj hlač, nazadnje pa še mati, ne vedoč, da so že hlače podrezane. Potem jih je bilo samo še do kolen, in to so irhaste hlače.

*

Predragi gospod Doropoljski!

Ker „Zvonček“ jako rada berem, sem opazila v začetku vsakega izvoda, da nekatere učenke rade dajejo noter kratke članke. Tudi jaz sem začutila v sebi veselje do pisateljevanja, posebno še zato, ker nas je g. učiteljica navajala k temu. Namenila sem se takoj danes nekaj kratkega dati v Vaš kotichek.

Potrudila se bom, da Vam bom večkrat pisala.

V šolo hodim v Borovnico, in sicer v 4. razred ljudske šole. Za učitelja imam gospoda Franciška Trošta. Najrajša se učim krščanskega nauka, risanja, branja, petja in ročnega dela. Starše imam še sedaj. Poleg teh imam še staro mater, ki so že stari okrog 85 let. Imam tudi pet bratov in dve sestrí. Umrlo mi je pa žalibog tudi že pet bratov in ena sestra.

Z odličnim spoštovanjem

Franika Kobijeva,
Breg pri Borovnici.

Odgovor:

Ljuba Franika!

Vesel sem, da se hočeš tudi Ti pridružiti
sotrudnicam mojega kotička. Čim več nas bo,
tem živahnejše bo med nami! Zatorej se le
večkrat oglasi! Predmeti, ki se jih najrajše
učiš, so pač lepi, saj vplivajo na dobroto
srca in Ti zbuja jo umevanje lepote!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Kotiček rad prebiram, še rajši pa gledam
slike v „Zvončku“. Slikanje mene veseli, pa
tudi sam že slikam. Tu Vam pošiljam eno
sliko. Popisati pa Vam hočem, kako mi je
prvi zob g. zdravnik izpulil. Zob me je tako
bolel, da nisem mogel spati pet noči. Bolel
me je tudi podnevi. Zdaj sem rekel mami:
„Pojdiva k zdravniku, da mi bo izpulil zob.“
Mama je šla z menoj. Ko je pukal kočnik,
sem malo jokal. Ko sem domov prišel, pa sem
zob vzel in sem rekel: „Ti si hudoben!“ Vzel
sem klešče in kladivo. S kleščami sem držal
zob, s kladivom pa sem ga tolkel. Potem pa
sem ga zopet vprašal: „Ali bo tvoj brat zopet
tako hudo nagajal, da ga bom moral izpuliti?“
Hudo sem otekel, pa mama me ni pustila na
hodnik. Hudo je biti v sobi. Pa sem se z
vojaki igral, ki mi jih je prinesel Jezušček.
Lepo Vas pozdravlja Vaš

Stanko Skulj,
učenec II. razreda v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Hudo je bilo v sobi — ampak še hujše
je bilo v kleščah! Kaj bi neki počel tvoj na-

gajivi zob, [ako bi bil živ? E, morda pa bi
moral prijeti koga drugega, ki je kriv, da Ti
je zob nagajal! Hm, ali nemara rad ližeš
sladkorček? Le malo pomisli! — No, Tvoja
slika mi ugaja. Marljivo se vadi, utegneš še
postati imeniten slikar. Tudi v tem slučaju
velja: Kar se Stanko nauči — to Stanko zna!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Moji starši so mi umrli, ko sem bila stara
štiri leta. Potem sem šla k stricu in hodim
v šolo v Rudnik. Brata imam dva in tudi
dve sestri. Starejši brat je bil pri vojaki v
Gradcu in je tam umrl. Zdaj sem stara dva-
najst let, čez eno leto bom izstopila iz šole.

Srčno Vas pozdravlja hvaležna

Frančiška Grumova.

Odgovor:

Ljuba Frančiška!

Res si ubožica, ko si tako zgodaj izgubila
ljube starše! Sreča v nesreči pa je, da imaš
dobrega strica, ki skrbi zate. Ta bo gotovo
skrbel še dalje, ko tudi izstopiš iz šole, da
Ti bo življenje ugodno. Ne obupaj!

*

Slavno uredništvo!

Usojam se Vam poslati za „Zvonček“ kratko
pesemco z napevom. Oboje sem sestavil sam
in če se Vam zdi primerno, blagovolite pe-
semco ponatisniti v Vašem cenjenem listu
za mladino.

S spoštovanjem

F. Šlajmer,
dijak v Ljubljani.

Uspavanka.¹

Počasi in lahno.

Spa-vaj, de - te, prav slad - ko! Daj, za - ti - sni mi o - ko! Saj pri
te - bi ma - ti ču - je, ma - ti skr - bna te va - ru - je. Spa-vaj, de - te, prav sla-
dko! A - li ču - ješ zvo - na glas, ko k po - čit - ku va - bi nas, zvo - na
glas, ki kli - če te, da za - zi - blješ v sa - nje se? Spa-vaj, de - te, prav slad - ko!

¹ Pesemca je postavljena pač previsoko. Tudi takt sem izpremenil. Mlademu skladatelju svetujem, naj se pridno uči v „Glasbeni Matici“. Potem nam bo pisal še lepše pesmi.
Doropoljski.